

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem, se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 1, 2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 36,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 92/2013 - 36 ze dne 14. 8. 2013 **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 41, byla zamítnuta žaloba žalobce P. M., již se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013, jímž bylo zakázáno shromáždění oznámené žalovanému dne 31. 7. 2013 a označené jako Protest proti kriminalitě, porušování zákonů Policií ČR, za práva všech slušných občanů této země, konané dne 14. 9. 2013.

Téhož dne, tj. 14. 8. 2013, bylo samostatným usnesením č. j. 10 A 92/2013 - 36, které je podepsáno asistentkou soudce Mgr. T. P., rozhodnuto o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků tak, že žalobce se osvobozuje od soudního poplatku ze žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013. V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že lustrací insolvenčního rejstříku bylo zjištěno, že na majetek žalobce byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. KSOS 34 INS 12617/2012B10 ze dne 11. 6. 2013 prohlášen konkurz, a to za situace, kdy žalobce v zákonem stanovené lhůtě nepodal návrh na povolení oddlužení. Z obsahu insolvenčního rejstříku bylo dále zjištěno, že žalobce má celkem 24 věřitelů a celková výše jeho pohledávek činí částku 4 964 797 Kč. Krajský soud po zhodnocení všech skutečností dospěl k závěru, že žalobce lze v projednávané věci osvobodit pouze od soudního poplatku ze žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

Proti posledně uvedenému usnesení podal žalobce kasační stížnost, v níž poukázal na to, že mu bylo přiznáno pouze osvobození od poplatků z podání správní žaloby, nikoliv úplné osvobození od soudních poplatků, o něž požádal. Žalobce se především domnívá, že částečné osvobození od soudních poplatků nelze v souladu s ústavní zásadou práva na spravedlivý proces konstruovat tak, jak krajský soud učinil, tedy pouze ve vztahu k jednotlivé poplatkové povinnosti. Částečným osvobozením od soudních poplatků je nutno rozumět osvobození ve stanovené části, např. z jedné poloviny nebo z 90 %. Vedle toho nemohou podle žalobce obstát ani důvody, jimiž krajský soud implicitně zamítavý výrok podložil.

Další vadou, již napadené usnesení trpí, je podle žalobce zmatečnost řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodovala v rozporu se zákonem asistentka soudce. Po citaci § 36a odst. 4 a 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, § 11 písm. k) zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství, a s poukazem na náleží Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/10, jímž bylo celé ustanovení § 11 zákona č. 121/2008 Sb. zrušeno s odloženou účinností ke dni 31. 12. 2013, není podle žalobce možný jiný závěr, než že usnesení, jímž byla částečně zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků v soudním řízení správním, nemůže ústavně komfortním způsobem vydat pouhý asistent soudce. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k novému rozhodnutí o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť žalobce byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), přičemž žalobce je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání je zřejmé, že žalobce namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tedy přípustná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/), takže k zmatečnosti řízení by soud musel přihlídnout i tehdy, pokud by to nebylo žalobcem namítáno.

Především lze uvést, že žalobce požádal o plné osvobození od soudních poplatků, v čemž mu fakticky vyhověno nebylo, neboť napadeným usnesením byl osvobozen pouze od soudního poplatku ze žaloby. Se žalobcem lze pak souhlasit v tom, že částečným osvobozením lze rozumět osvobození ve stanovené části (např. z jedné poloviny), každopádně napadeným usnesením nebylo žádostí žalobce o plné osvobození od soudních poplatků vyhověno.

V předmětné věci bylo rozhodováno o žádosti o osvobození od soudních poplatků ve věci správního soudnictví. Řízení o takové žádosti upravuje zákon č. 150/2002 Sb., přičemž podle jeho § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že o osvobození od soudních poplatků přísluší rozhodovat předsedovi senátu.

Výčet úkonů soudu I. stupně, které je v soudním řízení správním oprávněn provádět vyšší soudní úředník (a na základě § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích též asistent soudce), stanoví zákon č. 121/2008 Sb. Žalobcem zmíněný § 11 uvedeného zákona stanoví, že vyšší soudní úředník (a tedy i asistent soudce) může vydávat jakékoliv rozhodnutí, s výjimkou rozhodnutí taxativně vyjmenovaných pod písm. a) až j). Vyšší soudní úředník (a tedy i asistent soudce) pak podle § 11 písm. k) uvedeného zákona může, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu I. stupně, s výjimkou věci, kde je úkon zvláštním zákonem výslovně svěřen soudci. Takovým zvláštním zákonem je soudní řád správní, jenž ustanovením § 36 odst. 3 svěřuje rozhodování o osvobození od soudních poplatků výslovně předsedovi senátu. Zákon č. 121/2008 Sb. dále v § 10 odst. 3 písm. e) dává asistentovi soudce oprávnění rozhodovat ve věcech soudních poplatků, včetně rozhodování o osvobození od povinnosti platit soudní poplatek, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Zde je opět na místě poukázat na § 36 odst. 3 s. ř. s., jenž svěřuje rozhodování o osvobození od soudních poplatků výslovně předsedovi senátu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud rozhodl o žádosti o osvobození od soudních poplatků v nesprávném obsazení, je proto dán důvod pro zrušení kasační stížnosti napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 109 odst. 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu